

Мањак толеранције и разумевања за другачије погледе и ставове ће зацело увећати ризик да се на сопствене ставове почне гледати као на једине исправне, што призива обрачун са другачијим говором и другачијим гледиштима. На жалост, ради се о појави која често узима маха свуда око нас. Сведоци смо да, када год се сукоб заштри разменом непримерених, непријатних и увредљивих речи, свака од сукобљених страна постаје склона да свој став и суд прогласи интересом шире заједнице, да на опоненте усмери изузетно тешке оптужбе, да састанке и расправе претвори у поприште борбе током које се друга страна негира и понижава, а често се јавља и склоност сваке од сучељених страна да оној другој припишу веома негативне особине, штетно понашање и кривице, уз склоност да се сопствено залагање за уочавање, разотривање и сузбијање наводних негативних појава окарактерише као чин храбрости и залагања за интересе заједнице. Уз ретке изузетке, наведене погледе и склоности најчешће деле обе сучељене стране. Оштрији сукоби остављају трајан ожиљак у сећању заједнице. Сећања и евентуални записи се углавном своде на хронологију сукоба, увреда и понашања која су врло болна и понижавајуће за све. У коначном билансу се најчешће испостави да заједница нема баш никакву корист од безциљних сукобљавања, да за њима није било потребе и да нема користи, да су нарушили сарадњу и утрошили огромну енергију и време. Наведени губици се могу спречити заједничким напором да се разуме и другачије мишљење и да се покаже неопходан ниво толеранције и уважавања.

Сажетак:

Без емпатије, свако сучељавање мишљења може водити у сукоб.

Без емпатије, чак и мали сукоби имају велики значај у очима сучељених страна.

Сукоб уме да обузме учеснике до мере у којој постају слепи за све друго.

Неспособност да се опрости своди сећања на хронологију и болних и понижавајућих успомена.